

Domund

nr. 7

Octubre 1985

Toti es ans era Gleisa mus convide a celebrar eth dia deth DOMUND, Dimenge Mundial dera Propagacion de ra Fe.

En An International dera Joventut li an dat eth lema de: "Joventut ser fronteres".

Era Gleisa jamés pot sentesse vielha e cansada, a de viewer tos temps ena esperança e treballhe desd'aciu de cara a lu que a de vier. Per aqueró era joenessa d'esprit en toti es sos seguidors ei essential. Es que son joeni en ans, an de senter ganes de dasse, de viewer era sua vida, non tancada en un egoisme, senú duberta as besoinks dera societat e dera Gleisa.

Ara parroquia se li demane en agués dia que pénsegue en com viu era sua condicion de cristiane. Non n'i a pro de pensar en sauvasse un madesh, cau tamben pensar en es qui an besoinh de nosati, en es qui son manjadi de fe, e atau tota persona e era parroquia passe a este missionera. Pensar e viewer de iauta manera ei caminar tara mc

Es medis que están ara nosta man, son era pregària, es sacrifici era amoyna. Pregar perque era fe ei un don de Diu. Auferir eth neste patir a Diu ta que hágigue un valor redemptor e, tamben meter era man ena pocha ta da des nosti sós. Enquia as diners cau arribar ta expressar era nosta Fe.

Er an passat, pet DOMUND, es parroquies araneses deren: SALARDO: 28.250; VIELHA: 102.615; VILACH: 15.057; BOSSOST: 35.420; LES: 27.00 Cau dar damb alegria e generositat. A toti GRACIES en nom de Diu.

Catequesis Parroquial

La Iglesia, que está formada por todos los bautizados, tiene la misión de evangelizar, recibida de Cristo. Y para llevar a cabo esta labor se vale de todos los medios a su alcance. Y el primero es la instrucción catequética, que incumbe a toda la Iglesia como comunidad y en especial a los padres, parroquia, catequistas y, en cuanto cabe, a la escuela.

Hay que valorar más nuestra responsabilidad como miembros de la Iglesia y esto nos llevará a dejar posturas de comodidad, de mínimo esfuerzo e insolidaridad, que a la vez empaña nuestra condición de testigos de Cristo en medio del pueblo de Dios. En las comunidades cristianas se nota un vacío de criterios cristianos, , hay una visión positivista de la existencia y se relegan a menudo los valores que proclama la fe.

La familia, más aún la sociedad, se resiente en sus bases por este ambiente exageradamente secularista en que vive, y los niños y jóvenes pueden ser víctimas fáciles.Cabe, pues, una llamada a nuestra generosidad, a nuestra entrega, en bien de lo que constituye nuestro mejor tesoro, los niños y los jóvenes.Hay que integrarse más en las actividades de la parroquia.

Escola Evangelitzadora

La pregunta que voldria captivar l'atenció i provocar una sana i profitosa reflexió sobre el tema tan important com es el de l'escola evangelitzadora.

El passat Congrés sobre "Evangelización y el hombre de hoy", celebrat a Madrid del dia 9 al 14 de setembre, diu textualment "la situación de la juventud e infancia está profundamente condicionada por el marco social, que influye sobre los niños, preadolescentes y jóvenes de un modo contradictorio" i després d'atinades reflexions comunes entre bisbes, sacerdotes, religiosos i seglars, afirmen: "la escuela, hoy y aquí, es lugar privilegiado para la Evangelización del hombre."

Estem al començament d'un nou curs i precisament el curs de l'aplicació de la llei de la LODE; llei que avala els drets i obligacions de pares, professors i alumnes en la important tasca educadora.

L'escola no ha de ser solament el lloc d'aprenentatge de coses noves i de comprensió de nous conceptes, sino també lloc d'educació i de realització humana i personal. En aquest treball hi són implicats la competència i dedicació dels professors, la preocupació i col·laboració dels pares i l'interés i aplicació dels alumnes.

En aquest creixement educatiu dels joves hi ha també quelcom, i molt, a dir, la formació ètica i religiosa de la persona. Pares, hi teniu el primer dret i obligació de vetllar per l'educació dels vostres fills, de la qual en serà fruit el demà social. No renunciue a questa vostra tasca, la més important sense dubte.

Recordem els nostres difunts

Som al temps del records. Qui mes qui menys, tenim avis, pares, esposos, germans, amics... que ens han deixat. Es de persones ben nascudes, que ens recordem d'ells. Som gent de fe i d'esperança. Sabem que el dia de la mort, es el dia de l'autèntic neixement. Eternitat feliç o dissortada, segons cadascú escollim. Crec que val la pena de pensar-ho.

Ecls han passat per la vida. Alegrías, penes, treballs, il·lusions i desenganyos.... foren el seu pa de tots els dies. Tu i jo encara vivim. Un dia també els nostres familiars i amics ens recoradarán. De quina manera..? La que nosaltres escullim. La mort, ni que n'ho sembli, té un clar exponent, la vida. Hem de viurer de tal forma, que la mort sigui l'abracada amb Déu. Els nostres avantpassats tenien molt clar que el jugar net a la vida, era l'únic passaport vàlid per l'eternitat. Ho pensem nosaltres aixis...?

Juguem bé la carta de la vida. No ens enganyi l'afalac del bé inmediat. Esperem coses millors. La mort ha d'ésser per tot creient una autèntica alliberació.

Que el fet de la mort que considerem i veiem tan palesa en els nostres cementiris, truqui fort en els nostres cors, desvetlli la nostra esperança i faci obrir els nostres llavis per pregar a Déu pels nostres difunts.

Que la nostra anada al cementiri no sigui solament portar unes flors, ni posar-se trist. Sigui la pregaria, ajuda als nostres difunts i consol al nostre esperit.

Suplement N.6

